

Xin đừng khóc thương tôi Sudan

Cha Gioan Lee là linh mục dòng Salêriêng Don Bosco. Tốt nghiệp bác sĩ y khoa nhưng cha đã bỏ tất cả công danh sự nghiệp sau lưng, và cha đã đáp lại tiếng gọi mãnh liệt của Thiên Chúa để trở thành một linh mục truyền giáo trong dòng Salêriêng Don Bosco. Ngay sau khi được truyền chức linh mục tại Tòa Thánh Vatican, cha đã tình nguyện đến truyền giáo tại miền Nam Sudan thuộc Phi Châu. Cha đã từ bỏ tất cả công danh, sự nghiệp của người bác sĩ để trở thành linh mục. Và hơn thế nữa, cha còn muốn trở thành người mục tử nhân lành sống giữa đoàn chiên nghèo khổ để chăn dắt họ. Vì thế nên cha đã tình nguyện đến sống tại một xứ sở nghèo đói nhất thế giới, giữa những người đói khổ và bệnh tật trong làng Tonj thuộc miền Nam Sudan- Phi Châu trong suốt 8 năm trước khi cha qua đời vì căn bệnh ung thư ruột già. Cuốn phim tài liệu: "Don't Cry for Me Sudan" năm 2010 ("Đừng Khóc Thương Tôi - Sudan") đã chia sẻ về cuộc đời truyền giáo của linh mục Gioan Lee Tae Suk và là cuốn phim sẽ tham dự Đại hội điện ảnh lần thứ 61 tại Bá Linh vào năm tới- 2013.

Xin đừng khóc thương tôi Sudan

Featured video

(+)(-)

http://phimcongiao.net/xin-dung-khoc-thuong-toi-sudan-video_3a60cbd05.html

Xem phim Don't cry for me Sudan (Xin đừng khóc thương tôi Sudan) phụ đề tiếng Việt do hội truyền giáo Phanxicô Xaviê thực hiện. Một phim đầy cảm động và chan chứa yêu thương. A must see...

Sinh trưởng trong một gia đình nghèo khó gồm 10 anh chị em, cha Gioan Lee Tae Suk là người con thứ chín. Năm cha lên 9 tuổi, người bố qua đời để lại gánh nặng gia đình trên đôi vai người mẹ. Người mẹ đã phải tần tảo làm nghề may vá để nuôi nấng đàn con 10 anh chị em. Ngay từ

khi còn bé, cha Gioan Lee đã phải sống trong cảnh nghèo khó. Sân chơi của cha chính là ngôi nhà thờ gần nhà. Ngay khi còn học bậc tiểu học, cha đã tỏ ra yêu thương các người nghèo khổ và có ý tưởng thành lập một cô nhi viện cho các trẻ em mồ côi.

Một ngày nọ, khi chứng kiến cảnh một người ăn xin nghèo khổ, rách rưới mà cha (lúc đó là một cậu bé) không có gì để giúp đỡ người ăn xin này. Cha đã chạy về nhà và hỏi mượn người chị 1 cây kim và sợi chỉ để khâu lại chiếc quần rách rưới cho người ăn xin. Sống trong tuổi thơ nghèo túng, có những ngày cậu bé Gioan Lee Tae Suk đã phải ngồi chờ mẹ về ở ngoài đường, trong con hẻm gần nhà... Do đó, tuổi thơ của cha đã sớm cảm thông với những nỗi bất hạnh của con người. Khi lên bậc trung học, cha đã tự học đàn Guitar và chơi dương cầm... Năng khiếu âm nhạc đến với cha một cách tự nhiên và dễ dàng. Có lẽ đó là nguồn cảm hứng giúp cha giải bày những xúc động ẩn chứa trong tâm hồn khi chứng kiến những cảnh nghèo đói, bất công và bệnh tật của những người nghèo khổ trong xã hội. Cha đã tự sáng tác ra những bản nhạc lúc còn học ở trung học.

Những bản nhạc này như một cầu nối giúp cha đến gần với Thiên Chúa. Cha đã chia sẻ những cảm nhận của mình qua âm nhạc. Âm nhạc đóng một vai trò quan trọng trong cuộc đời của cha, giúp cha sống đạo hạnh hơn ngay khi còn là một học sinh bậc trung học. Và sau này, trong cuộc đời truyền giáo của mình, âm nhạc đã giúp cha đến được với những đứa trẻ quen sống trong cảnh bạo lực tại Nam Sudan và từ đó, âm nhạc đã giúp cha chuyển hướng tâm hồn chúng thành những đứa trẻ đầy năng khiếu sáng tạo trong âm nhạc.

Là một trong những đứa trẻ rất nghèo, nhưng cha Gioan Lee Tae Suk đã cố gắng học và thi đậu vào trường y khoa – một nơi mà ngay cả những đứa trẻ nhà giàu được cho ăn học tử tế - cũng rất khó được chọn vào. Và cha đã trở thành một bác sĩ y khoa với con đường giàu sang và danh vọng mở rộng trước mặt; được trở thành một người giàu sang, quyền quý và được xếp vào bậc

thượng lưu trong xã hội. Viễn ảnh tương lai thật huy hoàng ngay trước mắt....Nhưng sau những năm tháng phục vụ như một bác sĩ y khoa trong quân đội, cha đã cảm nhận được tiếng gọi mãnh liệt của Thiên Chúa.

Và cha đã quyết định từ bỏ tất cả con đường sự nghiệp đang mở rộng thênh thang trước mắt để bước vào dòng tu Salêiêng- Don Bosco và trở thành linh mục - người của Chúa. Đứng trước sự chọn lựa của cha, người mẹ đã đau đớn vì phải hy sinh trong suốt bao năm tháng nuôi con trưởng thành; nay lại nhìn thấy viễn cảnh của cuộc sống khó nghèo do bởi sự chọn lựa đó của con mình. Người mẹ đã không đành lòng mất đi người con yêu dấu sau những tháng ngày vất vả và nuôi nấng con nên người.

Nhưng rồi bà cũng phải nhận ra Ơn gọi mãnh liệt mà Thiên Chúa đã gieo vào tâm hồn cậu bé Gioan Lee Tae Suk ngay những ngày còn nhỏ. Cha đã biết ơn người mẹ đã hy sinh trọn vẹn cuộc sống để lo cho đàn con. Và giờ đây, lại một lần nữa, người mẹ đó đã hy sinh những danh vọng lẽ ra sẽ nhận được nếu người con tiếp tục con đường phục vụ như một người bác sĩ tại

nơi chính quê nhà của ông – Hàn quốc. Người mẹ cuối cùng đã nhận ra tiếng gọi của Thiên Chúa đối với con mình còn cao cả hơn tất cả những gì mà thế gian mang lại. Thế là Gioan Lee Tae Suk bước vào dòng tu Salêriêng- Don Bosco.

Vào những năm tháng còn ở chủng viện, thầy Gioan Lee Tae Suk đã có lần được đến thăm miền Nam Sudan- Phi Châu. Ở nơi đó đã xảy ra cuộc chiến tranh Nam- Bắc vào năm 1983, và cuộc chiến đó đã tàn phá khủng khiếp đất nước này. Cuộc chiến đã làm hơn hai triệu người bị chết và đã để lại bao nhiêu tang tóc cho những người dân quê nghèo khổ.

Những người còn sống sót sau chiến tranh thì lại bị chết vì bệnh tật và nghèo đói. Họ phải sống nơi một vùng đất mà nguồn nước uống bị ô nhiễm trầm trọng.

Do đó, ngay sau buổi lễ truyền chức linh mục tại Vatican- Rome, cha Gioan Lee Tae Suk đã xin tình nguyện đến phục vụ tại miền Nam nước Sudan ở Phi Châu. Tại nơi đây, vào năm 2001, cha đã mở phòng khám bệnh đầu tiên tại Nam Sudan, và là người bác sĩ duy nhất tại đó. Mỗi ngày, cha khám và chữa trên 300 bệnh nhân. Có những bệnh nhân đã đi bộ hàng trăm Kilômét để đến với cha. Có cả những người phải đi bộ 2-3 ngày đường để đến được nơi phòng khám. Mỗi ngày đều có 30-40 người chờ đợi để được khám bệnh.

Nhận thấy nhu cầu quá lớn của những người dân tại Nam Sudan, cha đã quyết định xây một bệnh viện bằng những viên gạch do chính tay cha và dân làng tự làm nên. Cha đã đặt mua xi măng từ Kenya và lấy cát từ dòng sông Tonj thuộc Nam Sudan. Dưới cái nóng trên 50 độ C, cha đã cùng làm việc với những người dân làng để đúc những viên gạch và dùng chính những viên gạch đó để xây dựng thành một bệnh viện. Năm 2007, bệnh viện do cha Gioan Lee Tae Suk và dân làng xây được hình thành gồm 12 phòng. Nơi đây, cha đã chữa trị cho các bệnh nhân bị bệnh phổi, tiêu chảy, sốt rét, các phụ nữ mang thai, các trẻ em cần chủng ngừa dịch tả v.v...

Cha không bao giờ từ chối bất kỳ một bệnh nhân nào đến với cha, ngay cả vào ban đêm khi cha đang yên ngủ sau một ngày làm việc mệt nhọc. Khi có những bệnh nhân đang trong tình trạng nguy kịch đến cầu cứu cha vào ban đêm, cha vẫn sẵn lòng giúp họ mà không một lời phàn nàn than trách. Các bệnh nhân vẫn liên tục kéo đến với hy vọng được cha chữa lành các vết thương cả thể xác lẫn tâm hồn.

Với họ, cha là một người cha và là một thầy thuốc. Cha đã đến với họ bằng tất cả tình yêu thương mà họ chưa bao giờ được ban phát. Cha là hiện thân của Chúa Giêsu trong trái tim và tấm lòng của họ. Tại nơi này không có nguồn điện. Do đó, cha đã tự làm những tấm năng lượng mặt trời để tạo ra nguồn điện dùng để cung cấp điện năng cho các tủ lạnh để bảo quản các loại thuốc chủng ngừa cho trẻ em. Mỗi ngày thứ Tư trong tuần, cha lái xe đến 8 ngôi làng khác nhau để chữa bệnh cho những người phong cùi, mù lòa ... khi họ không thể đi xa được, mà chỉ có thể ngồi tại nhà của họ. Thậm chí, có những người không có ai chăm sóc thì bị chết trong nhà mà không ai hay biết. Cha luôn sẵn sàng giúp đỡ bất kỳ ai cần đến Ngài.

Năm 2005, khi hòa bình được tái lập giữa miền Nam và Bắc Sudan, bảo đảm sự an ninh khi di chuyển; thì đến năm 2006, cha bắt đầu chương trình thăm viếng các bệnh nhân bị phong cùi khi họ không thể bước chân ra khỏi nhà. Trước khi cha đến, họ đã chết mà cũng không biết chết vì bệnh gì?

Cha đã thành lập một ngôi làng cho những người mắc bệnh phong ở và cấp thuốc để chữa trị và ngăn ngừa chứng bệnh lây lan. Cha là người duy nhất yêu thương họ, đến với họ và lắng nghe họ. Mỗi lần cha đến thăm họ, cha không bao giờ đi với hai bàn tay không. Cha luôn có

quà cho tất cả mọi người, khi thì là những cái áo, khi thì là những đôi vớ, lúc thì là những cái quần, những đôi giày, những cái áo ấm v.v... Cha là người đã khâu những vết thương đầy máu mủ nơi chân tay những người bệnh phong và băng bó vết thương cho họ. Cha đã đo chân từng người và đặt làm những đôi giày cho họ mang để họ bớt đau đớn mỗi khi di chuyển. Không hề có một rào cản nào ngăn cách giữa cha và những người mắc bệnh phong cùi này. Họ đã sống trong hạnh phúc vì đã được yêu thương mặc dù họ rất nghèo và bị xã hội bỏ rơi. Cha là một linh mục đầu tiên trong lịch sử Hàn Quốc đã từ bỏ đất nước của mình và sang phục vụ bên Phi Châu. Cha đã sống và đã hội nhập để trở thành một người dân làng Tonj.

Trong cuốn tự truyện: “Các con là những người bạn của cha”, cha đã chia sẻ động lực thúc đẩy cha đến miền Nam Sudan là: Ngay khi còn nhỏ, cha đã cảm nhận được sự hy sinh của người mẹ nuôi nấng và lo lắng, chăm sóc cho đàn con 10 người. Lớn lên, cha nhìn thấy gương hy sinh phục vụ của các cha, các soeur nơi cha sinh trưởng; và nhất là của chính một người anh làm linh mục, và một người chị làm nữ tu.

Đặc biệt hơn cả là sự hy sinh tận cùng của người mẹ khi chấp nhận cho cha từ bỏ con đường sự nghiệp của người bác sĩ để trở thành linh mục. Bà mẹ đã từ bỏ sự hưởng thụ giàu sang khi có con làm bác sĩ để sẵn sàng nâng đỡ cha khi Ngài quyết tâm đi theo lời mời gọi của Chúa. Chính những tấm gương sáng đó đã là những động cơ thúc đẩy cha lên đường đi đến Sudan- một nơi nghèo khổ nhất trên thế giới để phục vụ cho những người nghèo, bệnh tật và bất hạnh. Ở nơi đó, cha là người đã xây dựng một ngôi trường học đầu tiên từ cấp mẫu giáo đến cấp trung học. Các giáo sư được cha mời đến từ Keyna để dạy cho các em. Và chính cha cũng đã dùng thời gian eo hẹp của mình để dạy môn toán cho các em.

Nhìn cảnh các trẻ em ngay từ nhỏ đã làm quen với súng đạn, cha quyết tâm phát triển năng khiếu âm nhạc nơi tâm hồn các em để thay những khẩu súng trong tay các em thành những chiếc kèn đồng.

Cha đã dùng âm nhạc để xoa dịu những vết thương chiến tranh trong lòng các em. Thế là cha đã hy sinh những giờ ngủ để tập những nhạc cụ, tập thổi kèn trước rồi sau đó dạy cho các em học. Và cuối cùng, giấc mơ của cha đã thành hiện thực. Một đội kèn đầu tiên ở Nam Sudan đã được thành lập. Cha đã xin các ân nhân để gửi tặng những bộ đồng phục của ban kèn cho các em mặc.

Cha nâng đỡ những đứa trẻ và phát triển tài năng về âm nhạc của chúng để chống lại bạo lực tại nơi đây. Khi tâm hồn những đứa trẻ bị tan vỡ do những vết thương chiến tranh tạo ra, qua âm nhạc, chúng sẽ tìm được niềm vui và hy vọng. Đây là một biến cố vô cùng trọng đại trong

một đất nước bị tàn phá quá nhiều do bởi chiến tranh. Đối với những người dân tại Sudan thì có được một ban kèn là một sự việc ngoài trí tưởng tượng của họ, và là một biến cố gây kinh ngạc mãnh liệt cho họ. Vì từ đây, những đứa trẻ không còn cầm súng trên tay mà thay vào đó là những chiếc kèn mang lại những âm thanh của hòa bình, tình yêu và hy vọng....

Nhưng thật đau buồn thay, trong một chuyến nghỉ hè vào tháng 10/2008: Khi trở về Hàn Quốc, cha đã làm một cuộc xét nghiệm sức khỏe tổng quát theo lời khuyên của một bác sĩ, và cha đã phát hiện ra mình đang mang chứng bệnh ung thư ruột già ở giai đoạn cuối. Trong những ngày cuối cùng của cuộc đời, cha vẫn chiến đấu dũng cảm với cơn bệnh qua 14 lần chạy hóa trị (chemotherapy) để mong được trở về lại Sudan thăm các em. Cũng trong những ngày tháng chữa bệnh này, cha đã viết cuốn sách: "Các con là những người bạn của cha". Và cuốn sách đã được phát hành vào tháng 05/2009. Một tháng trước khi về với Chúa, biết mình không thể trở lại Sudan được, cha đã mời hai em trong đội kèn đến thăm cha tại Hàn Quốc. Và tại đây, cha đã bảo trợ cho hai em đó được vào học đại học.

Cuối cùng, vào ngày 14/01/2010, cha đã ra đi về với Chúa khi đã sống trọn vẹn 48 năm cuộc đời tại dương thế với những ngày tháng phục vụ trọn vẹn cho những người đau khổ, bệnh tật, phong cùi, nghèo đói ... tại Sudan. Ngày 16/01/2010 là thánh lễ an táng cha tại nhà dòng Saliêng – Don Bosco. Cha đã ra đi trong nụ cười, còn những người ở lại đã đưa tiễn cha trong những giọt nước mắt của đau đớn và tiếc thương. Mặc dù cha đã ra đi về với Chúa, nhưng Niềm Tin của cha đã biến thành hiện thực. Cha đã sống và đã cống hiến trọn vẹn cuộc đời của cha cho những người đau khổ và bất hạnh.

Tin cha qua đời bay đến Sudan và những người dân ở đây đã đau đớn và không thể chấp nhận một thực tại phũ phàng, quá nhiều mất mát cho họ. Họ khóc thương cha như khóc thương một người thân yêu duy nhất đã yêu thương họ, đã chăm sóc tận tình cho họ, đã chia sẻ và ủi an họ với một tình yêu đồng loại mà họ chưa từng được biết đến. Có những người dân làng xa xôi đã đi bộ hơn 4 ngày trời để được đến tham dự

nghi thức tiễn biệt cha lần cuối tại ngôi Thánh đường mà chính cha đã cùng với họ xây cất nên.

Họ mang trên tay những tấm ảnh của cha như muốn níu kéo cha ở lại mãi với họ. Các em trong ban kèn đã dẫn hành từ căn nhà thương- nơi cha xây dựng và chữa bệnh đến ngôi thánh đường- nơi cử hành nghi thức tiễn biệt người cha thân yêu của họ. Tất cả những người dân làng từ khắp nơi kéo về, có những người đã đi bộ hơn 400Km để đến tham dự nghi thức tiễn biệt cha lần cuối. Những dòng nước mắt khóc thương cho một người cha hiện thân của Tình Yêu và Hy Vọng; hiện thân của Chúa Giêsu trong tâm hồn họ. Chính cha là người đã xoa dịu và chữa lành bao vết thương nơi thể xác lẫn tâm hồn của những người dân đau khổ đang sống tại một nơi nghèo nhất thế giới văn minh này.

Tại nơi đây, những người dân làng đơn sơ, chất phát đã khóc thương cha như khóc thương người cha tinh thần của họ. Trong tâm hồn và trong trái tim của họ đã không còn ranh giới giữa giàu sang và đói khổ, mà chỉ còn lại tình yêu và sự đau xót nhớ thương. Họ đau đớn vì đã mất đi một con người đã đến sống và ở giữa họ; đã yêu thương và trao tặng họ món quà vô giá của tình người. Họ đau đớn vì đã không còn một niềm an ủi và hy vọng giữa cảnh sống nơi một xã hội mà họ đang bị bỏ rơi một cách nghiệt ngã.

Cha Gioan Lee Tae Suk không chỉ là một người cha, một linh mục mà cha đã là **TẤT CẢ** của họ. Cha đã sống và đã rao giảng Tin Mừng của Chúa Giêsu bằng chính cuộc đời của cha. Cha là hiện thân của Chúa Giêsu trong lòng những người dân làng Tonj tại Nam Sudan, nơi mà bản thân họ đang phải chịu đựng những tổn thương do bởi một xã hội đầy rẫy những bất công và một thế giới tràn ngập những đau khổ tạo ra... Cha đã gieo những hạt giống của Đức Tin và Tình Yêu trong tâm hồn những người dân đau khổ và bất hạnh này. Sự ra đi của cha ở độ tuổi 48 khi Ngài còn đang tha thiết muốn phục vụ và được phục vụ những người dân nghèo là một nỗi đau và là sự mất mát không thể bù đắp nơi tâm hồn của những người dân làng Tonj đầy bất hạnh này. Nhưng Niềm Tin mà cha đã gieo rắc và vun đắp trong trái tim và tâm hồn của các trẻ em, nơi các người già yếu, bệnh tật, phong cùi, mù lòa v.v... ; Niềm Tin đó vẫn sống mãi trong lòng họ... Vì trong một thế giới đầy đầy bất hạnh và bạo lực này, vẫn đang có những bàn

tay và những tâm hồn của những người môn đệ theo chân Chúa, những người đang hy sinh cả cuộc đời để sống cho Tình Yêu của Chúa, và mang Tình Yêu đó xoa dịu những vết đau và lau rửa những vết thương trong tâm hồn và nơi thể xác của bao người bất hạnh.

Trong năm Đức Tin này, hy vọng mỗi người chúng ta cũng sẽ là những bàn tay nối dài của Thiên Chúa. Những bàn tay của những tâm hồn được lớn mạnh trong Đức Tin và được nuôi dưỡng trong Ân sủng của Ngài.

+ Phụ bản.

****Nhân chuyến tông du của ĐTC Phanxicô đến Nam Sudan , xin giới thiệu công cuộc truyền giáo với tâm hồn hy sinh tuyệt vời của một Linh mục Nam Hàn giúp người nghèo khổ tại quốc gia này.***

*Sau khi đọc xong cuộc đời vụ quên mình của cha Gioan Lee Tae Suk thật xúc động - Xin có đôi dòng cảm tác thô thiển tưởng nhớ Người :

"Các con hãy muốn điều tốt cho nhau như là anh em.

Hãy làm điều tốt cho mọi người, nhưng không làm điều xấu cho ai cả.

Hãy nói với các thanh thiếu niên điều này:

Cha sẽ đợi tất cả trên Thiên Đàng."

(Di ngôn của Cha Thánh Gioan Don Bosco sáng lập Dòng Salesien và các trung tâm dạy nghề nổi tiếng thường gọi là Foyer Don Bosco)

+ HỒng ân cho Sudan +

Ôi Nam Sudan !! Sudan !!

Đất nước nghèo khổ nghe tan nát hồn,

Cuộc đời mưa nắng sớm hôm,

Thiếu cơm thiếu áo hao mòn xác thân.

Nhân vật xúc động lưu tâm,

Xuất thân bác sĩ y khoa Nam Hàn,

Từ bỏ danh vọng giàu sang,

Trở thành Linh mục dòng Sa-lê-siêng,

Tinh nguyện phục vụ Sudan.

Tận tình giúp đỡ bao người thương đau,

Nuôi trong tâm niệm từ lâu,

Dâng lên Thiên Chúa lời cầu thiết tha,

Tình yêu lý tưởng bao la

Xót thương bao trẻ không nhà lang thang,

Đầu đường xó chợ ai màng,

Đem về Mái ấm rộn vang tiếng cười,

Dưỡng nuôi giáo dục nên người,

Mai sau hữu dụng cuộc đời đẹp tươi,

Nêu cao gương sáng cho đời,

Tâm niệm ghi khắc bao lời Phúc Âm.

Cha Lê Tâm Phúc đã từ trần, (*)

Gian lao lưu lại muôn ân sáng ngời,

Người dân đã nở nụ cười,

Tương lai tuổi trẻ sáng tươi gọi mời,

Ôi Nam Sudan ! Đang đổi đời !

Xin ngưng tiếng khóc thương tôi hỏi người !

Đinh Quân- Cảm tác và chuyển bài từ Báo Mai.

(*) Chú thích : Đề nghị tên Nam Hàn của cha phát âm và đưa vào thơ khó, nên chuyển qua phát âm theo tiếng Việt như thường gặp : **Lee Tae Suk : Lê Tâm Phúc**